

הרחוב נראה שמים. וחשוך. היא מנסה להסות את הרעש שמהדהד מנעליה, ללא הצלחה. פח ירוק רוטט לידה, היא קופצת בבהלה. גם החתולה.

”לכי מכאן!” השאגה יוצאת ממנה.

עיניים ירוקות מתקרבות אליה באיום. היא מצליחה לזהות מבע שטני באישונים החתוליים שדוקרים אותה. ענף העץ שלצידה נתלש במהירות. היא אוחזת בו כבמגן אחרון. יללה עצובה קורעת לפתע את הכוכבים הקטנים מעליה. החתולה בוכה.

היא מנמיכה את הענף, שריטה מכוערת מקשטת את האגודל שלה. טיפות דם זעירות נוקשות על האדמה.

”את נורמלית?” הקול סוגר עליה.

”כ... כן!”. למי היא עונה, למה.

צחוק ניבט כעת מעיניה העצובות של החתולה בעלת מצבי הרוח המשתנים. זוג עיניים נוספות מתבהרות מולה מתוך החושך. ועוד אחד. ועוד.

היא מתחילה לרוץ. אל תוך הלילה. יללות צווחות לה מאחורה,
משתיקות את עור התוף ואת המוח.

לא לחשוב. לברוח.

משהו כהה טס לעברה. היא מספיקה לזהות את העיניים הירוקות
ואת הפרווה המנומרת. לא עוד פעם. אני כבר לא שייכת למשפחה
שלכם. עזבו אותי, היא מתחננת ושולחת יד שברירית לעבר
החתולה. היא כנראה חזקה מידי. קול ניפוץ אוטם את אוזניה
לחלוטין.

היא פותחת את העיניים מול הקיר הלבן. תמונה טרייה מעטרת
אותו. אלחנן והיא. היא ואלחנן.

איזה חלום. הנשימות מתקשות להתארגן מחדש וגורמות לה לנשוף
בקולניות. לאחר רגע היא חוסמת אותו, לא רוצה להעיר את אלחנן
באמצע הלילה. הוא קם מוקדם לתפילה. שיישן טוב.

חצי מבט למיטה שלו גורם לה ללחוש בצרחה; "אלחנן??"

הכרית לא יודעת לענות לה. גם לא השמיכה המדובללת שעל
המיטה.

שפשוף קצר של העיניים לא משנה את המציאות. אלחנן לא כאן.
לאן הוא הלך בלי להגיד לה? ככה, באמצע הלילה?

שוב התמונה מהחתונה שלהם קורצת לה ממול. מה את לחוצה,
אולי הוא קם לשתות או משהו כזה. איזו אישה חרדתית את. תני
לבן אדם לנשום.

היא קמה בשקט לתוך היחידה הקטנה שלהם. אלחנן קורא לה
ארמון. טוען שהיא מלכה.

ריח טרי מכה בה. קרעי גזר ומלפפון מפוזרים על השיש לצד
עגבניות אדומות חתוכות דק דק.

"אלחנן?" בפעם השנייה להיום. להלילה.

הוא מתנער מהשיש ומביט בה במבט סתמי. הגזר ביד שלו מקולף ביסודיות. אין נקודה שחורה אחת. לא אמרו לה שהוא מתמצא במטבח. מעניין. "אלחנן?" היא לא מפתיעה אותו, הוא לא מסתכל עליה. גזר נוסף מתקלף ביד שלו. המקלף חדש. וחד. תנועה לא נכונה מפציעה דם מתוך היד, תנועה נוספת מורחת אותו על הירק. כתום ואדום מתערבבים לה מול העיניים. היא עייפה. ותוהה.

"אה, אורית", הוא מרים אליה חצי מבט. "את כאן".

"אתה יודע מה השעה?" היא משתדלת לחייך למרות השעה והעיתוי.

"רוצה סלט?" הוא משיב שלא ממין העניין ופורש על פניו חיוך עדין.

היא מציצה בשעון הקיר שמעליו. השעה שלוש וחצי. היא ממש לא רעבה. גם הוא לא אמור להיות רעב, היא הכינה ארוחת ערב מושקעת במיוחד והם נהנו כל כך. הפלאפון לא היה לידה, השיחות מאמא לא הפריעו לה, לא הבעירו לה את המצפון. היא סיפרה לו בפעם הראשונה על אבא. לא את הכל, רק מה שידעה. רק מה שרצו שתדע. אלחנן ביקש בזהירות לראות תמונה שלו ולא הייתה לה אחת כזאת. יום אחרי שאבא יצא מהבית אמא גזרה את כולן מהאלבום הקטן שלה, ביקשה שהוא לא ימשיך להיות חלק ממנו.

"אמא תמיד טענה שאני דומה לה", היא אמרה לו, "אבל סבתא החליטה שאני כפילה של אבא".

"רבים עלייך", הוא צחק והיא ביטלה אותו בהינף יד. לא החמיא לה להיות כפילה של אף אחד מהם, לא החמיא לה שאנשים כאלו רבים עליה. מספיק הם רבו בינם לבין עצמם.

הערב נגמר, היא נרדמה עם חיוך. והתעוררה. והיא כאן, אלחנן מולה.

"רוצה?" הוא מרים אליה את הגזר, "זה בריא".

"לא, אני לא רוצה". היא באמת צובטת את עצמה והיד שלה כבר אדומה. זה לא עוד חלום. "ותיזהר, יש כאן דם, תשטוף אותו אולי".

"דם?" הוא מעביר מבט אל הגזר, נעצר. "איך הגיע לכאן?" הוא זורק אותו אל הכיור, אוסף את הקליפות ומשליך אותן לפח הקטן בפניה. היא בוהה בו.

"אתה רעב, אלחנן?" לפי מה שהתרשמה ממנו, הוא לא מרבה באכילה. מה הדחף הזה לקום באמצע הלילה ולהכין סלט?!

"האמת שכבר לא, נאכל אותו מחר". הוא דוחף את הירקות השלמים אל תוך הקעריית הכתומה ומכסה את התכולה בשקית שקופה. "אז למה..." היא מתחילה לחקור ומשתתקת.

אלחנן טורק את דלת המקרר ופוסע לחדר. "לילה טוב, אורית". היא נותרת לעמוד, ולאחר שתי דקות כשהיא נכנסת לחדר, אלחנן כבר ישן. הנשימות שלו מהירות. היא מתקרבת מעט, עוקבת אחרי העפעפיים שלו, הן לא רגועות. גם היא לא.

המיטה מקבלת אותה בדממה והשינה משחקת איתה תופסת. מנצחת ובורחת.

אור קלוש מתגנב ממנורת הלילה הצמודה לקיר במסדרון. משהו מוכר מטפס לה מעמוד השדרה וננעל על המפרקת, לא מאפשר לה לנוע. הפחד.

את ילדה קטנה, אולי בת ארבע. מצטופפת במיטה כשהרגליים הקטנות שלך מכוסות בהרים של כביסה. כהה, בהיר וצבעוני.

אמא תמיד אומרת לך שחבל לקפל אם ממילא מחר לובשים את הבגדים, ושבזמן הזה אפשר לעשות דברים מועילים יותר. אז את מנסה לדחוק את הכביסה הכי רחוק שאפשר. בזהירות, שלא תיפול על הרצפה. אחרת בנוסף לקימוט הבגדים גם יתלכלכו וכל החברות יצחקו עלייך. כמו תמיד.

פעם פעם, כשהיית קטנה ממש אבא היה יושב ליד המיטה שלך, מחכה שתירדמי. הוא אף פעם לא סיפר לך סיפור, אמר שהוא לא יודע לספר טוב. לפעמים אמא הייתה נכנסת, כועסת עליו שהוא מעיר אותך. מבקשת לכבות את המנורה הקטנה שמעל המיטה.

הם היו מתחילים לדבר. ואת תמיד היית שותקת. נרדמת.
בבוקר היית שוכחת הכל, אבא היה לוקח אותך לגן, אמא הייתה משתרכת מאחור.
הזיכרונות היו מגיעים אחר כך.
בלילות ארוכים כאלו, כמו עכשיו.
אמא מסיימת לדבר עם אחותה. לכן את עדיין לא מצליחה להירדם.
היא אוהבת לדבר בקול. מאוד בקול.
וזה מצחיק. כי את, למשל, מדברת בלחש ממש, ובכל זאת היא אומרת שאת דומה לה.
הבית שקט והעיניים שלך נעצמות כמעט.
ופתאום את רואה אותו. את האריה.
"אמא!!" את צורחת ורועדת מתחת לשמיכה.
אמא מגיעה מהחדר שלה. היא עצבנית קצת. אולי הערת אותה מהשנה.
"מה קרה, בחורונת?" ככה אמא קוראת לך כבר מאז שנכנסת לגן. היא אומרת שאת כבר גדולה.
"יש... יש אריה מתחת למיטה שלי!!" את ממש בהיסטריה. הצללים על הקירות מרקדים מולך לאור הירח.
"אריה?", אמא מתכופפת מתחת למיטה. "איפה?" הקול של אמא צרוד. וגבוה.
את מצביעה לאמא על הקיר ממול - "ש... שם!"
אמא שולחת ידיים גדולות אל הקיר. "כבר נראה לו, לאריה הזה שמעז להפריע לבת שלי לישון!". היא מתקרבת אל הקיר בצעדי תליין. "מה לעשות לו, בחורונת?"
"להרוג אותו!" את מפוחדת ונרגשת כאחד ושולחת אותו לגרדום בלי שהיות.

אמא פותחת את ארון המשחקים בתנופה ושולפת משם רובה מים.

”פיו! פיו! פיו!”

כתמים רטובים מתפשטים על הקיר.

את מזנקת בהתלהבות וערמת הבגדים מתגלגלת מהמיטה לרצפה. גם האריה מתגלגל ונעלם.

”יש! אמא! הרגת אותו!”

חלון נפתח בחוץ, מישהו מבקש שקט כי אמצע הלילה.

אמא מסתכלת עלייך במבט של גיבורים ואת מביטה בה בהערצה. מחר תספרי לכל הילדות בגן שאמא שלך הכי חזקה בעולם.

את מחבקת את אמא והיא בתמורה משפריצה עלייך את הטיפות האחרונות מהרובה. שתיכן צוחקות.

”את גיבורה” לוחשת לך אמא.

”גם את”, את כורכת יד זעירה מסביב לצווארה הרחב של אמא.

בלילה את ישנה כמו תינוקת. אמא הרגה את האריה שאיים עלייך.

אמא אוהבת אותך הכי בעולם.